

ГЕОРГИ КАРАСЛАВОВ

НАЙ-ДОСТОЙНИЯТ ПЕВЕЦ

chitanka.info

В края на гората в непристъпните клони на най-високото дърво живееше старата сврака. С много труд, с голямо и похвално усърдие тя беше изградила своя дом — просторно и удобно гнездо, покрито отгоре със суhi клонки от глог, за да го заварди от любопитни съседски очи и от злонамерени обитатели на гората. В това уютно жилище старата сврака живееше със своята малка и палава дъщеричка. Дъщеричката ѝ беше красива и стройна, със снежнобял нагръдник. Тя по цял ден скачаше по клоните и пееше. Майката я слушаше с възторг и казваше с умиление:

— Какъв глас! Какъв тембър!

Свраката беше доволна от живота. Сутрин първа посрещаше ярките лъчи на слънцето, а вечер последна ги изпращаше. Храна в гората и по полето, което се простираше на изток, имаше в изобилие. А и в недалечното селце, сгущено в полите на планината, всяко можеше да се намери нещо извънредно вкусно.

От едно само бе недоволна старата сврака — безкрайна и страшна беше вековната гора, просната на юг, на запад и на север, а любопитна беше нейната скъпа рожба и все се канеше да отлети навътре, за да се запознае с разнообразния и интересен горски свят. Старата сврака се страхуваше да се случи нещо лошо на ненагледната ѝ дъщеричка, та я гълчеше, съветваше я и дори я заплашваше.

Ала колкото повече заякваше, толкоз повече младата сврака ѝ възразяваше и настояваше да отлети навътре в гората.

— Нà, виж! — сочеше тя. — Всички птици летят натам, не се страхуват, пък и нищо лошо не им се случва, само ти се боиш. Няма нищо опасно.

Двете свракти спореха, сърдеха се и все по-често птиците от околните дървета слушаха ожесточени препирни и караници.

— Е, добре! — реши един ден старата сврака. — Аз ще обиколя да видя какво има навътре в гората, ще проверя дали няма никаква опасност и след това ще те пусна да се поразходиш.

И старата сврака се приготви за път, отлетя навътре в гората. Тя летеше и цъкаше от учудване — колко интересно беше всичко наоколо! Вековната гора беше бездънна; усойна и страшна, потънала в дълбока дрямка. Само понякога на някоя полянка или по някоя дива, сенчеста пътечка тишината трепваше от пъргавите стъпки на елени, от хищния

скок на рис или от продрания рев на едра, тромава, рунтава мечка. Тук-таме бъбреха весело изворчета, губеха се в шумациите палави поточета.

Няколко пъти старата сврака каца на върховете на най-високите дървета, та хем да си отдъхне от дългия път, хем да се съвземе от силните и разнообразни впечатления и преживявания.

— Колко страшно е тук! — оглеждаше се подозрително старата сврака. — Живота си прекарах в покрайнините на тази гора, а досега не я познавах.

И тя продължаваше да навлиза навътре. Дотук според нея можеше да се стигне без особен риск, но нататък? Ами ако навътре има нещо неподозирano и опасно? Ами ако нейната любопитна и вироглава дъщеричка стигне дотам и пропадне без вест? Тогава?

Потънала в нерадостни мисли и предположения, захласната от дивите и величествени изгледи, старата сврака не усети как слънцето клюмна и угасна на запад. Едва тогава се сепна, уплаши се и се върна. Но накъде? Тя летя, летя, и задъхана от тревога, спря. По ясното небе вече затрептяха първите звезди. В здрачевината започнаха да кръстосват прилепи, чу се зловещ глас на бухал, отдалече му отговори кукумявка. Старата сврака се скова от страх. И тя не се боеше толкова за себе си, колкото за своята мила и ненагледна дъщеричка. Като не знаеше какво да прави и накъде да върви, старата сврака отпусна глава и заплака.

— Помощ! — Помощ! — стенеше тя.

Но дори и в дъното на такава дива и страшна гора се намери едно милозливо сърце. При старата сврака кацна едър кос и я попита защо се е отчаяла така. Тя му разказа с тъга неволята и патилата си.

Косът я успокои и я покани да му гостува. Поднесе ѝ той най-вкусните бръмбари, бублечки и гъсеници на дивата гора, нахрани я като добър и внимателен домакин и ѝ предложи да пренощува в едно изоставено гнездо на съседния клон. Доволна и благодарна, старата сврака му разказа за своя дом, за красивата и весела покрайнина на гората, за близкото селце в равнината на изток, там, дето започваше планината, за хилядите пойни птици, които през цялото денонощие даваха концерти и които непрекъснато я веселяха. Тя искаше да му разправи и за вокалните дарби на дъщеричката си, но тъй като беше скромна и възпитана сврака, прегълтна похвалата и замълча.

На утрото косът я изпрати надалече, каза ѝ коя посока да държи, за да стигне по-бързо, и на сбогуване ѝ даде малка, вълшебна свирка.

— Ти каза, че във вашия край има гласовита птици — поклони се леко косът. — Аз съм стар любител на музиката, самодеец. Тази свирка е останала от моите прародители. Предай я на най-достойния певец! — И размаха крила.

Старата сврака се завърна благополучно в своя дом и разказа на дъщеря си за опасните приключения и преживявания в дълбините на тази страшна и опасна гора. Но за чудната свирка тя не ѝ обади. Искаше отново и внимателно да прослуша всички птици в гората, да прецени трезво и безпристрастно и едва тогава с чисто сърце и спокойна съвест да поднесе подаръка, изпратен от добрия кос.

Поръчението беше трудно, но старата сврака се запретна да го изпълни добросъвестно. Тя слушаше с часове гласовете на птиците и отсъждаше. Славеят решително не ѝ хареса. Тя го слуша няколко нощи, слуша го в най-дълбока тишина, когато никакви странични гласове и шумове не го смущаваха. И го отхвърли.

— Та глас ли е това! — възмущаваше се старата сврака. — Като че бръмчи комар. И какво монотоние! Можеш да заспиш от скука.

Всяка сутрин над близките ниви се издигаше малка сива чучулига. Старата сврака дълго и с напрежение я слуша.

— Няма никакви извивки! — отсъди тя. — Не може да вземе нито един по-висок тон! И на всичко отгоре глупците я наричат сладкопойна! Тю-ю! И най-посредственият любител на вокалното изкуство може да умре от скука.

На телеграфните жици, опънати край шосето, което минаваше недалеч от покрайнината на гората, често кацаше млада лястовица. Друг път старата сврака не ѝ обръщаше внимание, но сега трябваше по задължение да я изслуша.

— Уууу! — извърна се с гримаса старата сврака. — Това не е никаква песен, сякаш стържат сух клон.

За гугутката тя рече:

— Не е нито сопран, нито алт. Цяла мъка е да слушаш как, бедната, се надува и се мъчи да мине за певица.

Дълго и добросъвестно слуша старата сврака всички птици в покрайнината на гората и нито една не ѝ хареса. Най-сетне тя нададе ухо към своето гнездо. Там пееше дъщеря ѝ.

— Ax! — въздъхна възторжено старата сврака. — Каква мелодия! Каква красота! Какви божествени трели! Не, кой каквото ще да ми казва, но няма нищо по-благозвучно, по-сладко и по-упоително от този глас.

И тя с чисто сърце поднесе вълшебната свирка на дъщеря си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.